

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 500/24
25.7.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Снежане Живковић, председника већа и судија Миленије Петричевић и Сање Кнежевић Јојић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марко П. Поповић, адвокат из Београда, Булевар Зорана Ћинђића 45е/2, против тужених “Србија Данас” доо Београд, са седиштем у Београду, Булевар Михајла Пупина 165е и Зорана Лалића из Београда, Булевар Зорана Ћинђића 165е, чији је заједнички пуномоћник Тамара Кирицић, адвокат из Београда, Пљешевичка 3/26, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 309/21 од 13.6.2024. године, у седници већа одржаној дана 25.7.2025. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 309/21 од 13.6.2024. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Београду 309/21 од 13.6.2024. године у ставу трећем изреке тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезу тужени “Србија Данас” доо Београд и Горан Лалић из Београда да јој на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на претпоставку невиности исплате износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 13.6.2024. године па до коначне исплате, као неоснован.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу седмом изреке пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 309/21 од 13.6.2024. године тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈУ** тужени “СРБИЈА ДАНАС” доо Београд и Горан Лалић из Београда да тужили АА из ..., на име трошкова поступка солидарно исплате износ од 115.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 309/21 од 13.6.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па су обавезани тужени да јој на име накнаде

нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа, солидарно исплате износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана 13.06.2024. године, као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезу да јој на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа солидарно исплате износ преко досуђеног износа од 50.000,00 динара, а до траженог износа од 350.000,00 динара, са траженом законском затезном каматом, као неоснован. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па су обавезани тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде права на претпоставку невиности, солидарно исплате износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана 13.06.2024. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезу да јој на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде права на претпоставку невиности солидарно исплате износ преко досуђеног износа од 50.000,00 динара, а до траженог износа од 350.000,00 динара, са траженом законском затезном каматом, као неоснован. Ставом петим изреке, одбачен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се туженом Горану Лалићу забрани поновно објављивање текста и делова текста под насловом: „ИСПЛИВАЛИ НОВИ ДЕТАЉИ ... И ...: У ЊИХОВИМ ТЕЛЕФОНИМА ПРОНАЂЕНИ СНИМЦИ ...“, у електронском издању медија “Србија Данас“. Ставом шестим изреке, одбачен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени Горан Лалић да увод и изреку ове пресуде објави у првом наредном електронском издању медија “Србија Данас“. Ставом седмим изреке, обавезани су тужени да солидарно накнаде тужили трошкове парничног поступка у износу од 131.050,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили тужени, побијајући је у ставовима првом, трећем и седмом изреке, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку-ЗПП. Трошкове поступка су тражили и нису определили.

Апелациони суд је испитао ожалбену пресуду, у границама овлашћења из члана 386. ЗПП (“Сл.гласник РС” бр.72/11 са свим каснијим изменама и допунама), и оценио да је жалба тужених делимично основана.

Током првостепеног поступка нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, тако да се она неосновано побија и указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, дана године у електронском издању медија “Србија Данас” објављен је текст са насловом “ИСПЛИВАЛИ НОВИ ДЕТАЉИ ... И...: У њиховим телефонима пронађени снимци ...”, уз фотографију на којој се налази тужила и ..., испод којег стоји најава текста у којој је наведено: Полиција дошла до нових доказа ... јер су код ... девојака пронађене ... ове криминалне групе." У тексту је између осталог наведено: “Полиција и Тужилаштво за организовани

криминал успели су, поред материјалних трагова, да дођу и до кључних доказа против ухапшене ..., ..., током вештачења ... припадника ових екипа, али и њихових сарадника. ... и ..., познатије као ... и ..., приведене су у ... у СБПОК, где су провеле неколико сати на саслушању због наводне повезаности с ... На саслушању једној ... у телефону наводно су пронађене ... - ... жртве - Полиција је оперативним путем дошла до сазнања да су оне биле чести ... у Код једне од ове две девојке у телефону су пронађени ... Наводно, на фотографијама се налазе ... - и ..., као и Девојка се терети и да је ... зарађен за ... и ... - каже извор истраге. - ..., према причи извора, импонује да се друже са ... Наводно, оне су добијале ... од ..., па их је он наукао да раде свашта за њега. Сумња се да су ..., али и разне друге ... и ... Претпоставља се да су неке од њих...да дођу у ..., где би их Претпоставља се да су оне од ... извличиле битне ..., а потом их преносиле ... - каже саговорник. - Притвор - Тужилаштво за организовани криминал затражило је од суда да продужи притвор на 30 дана припадницима криминалне групе ..., који се терете за најтежа кривична дела. Подсетимо, ... била је ..., који је ухапшен је један од ...и био му је ... И након што су ... и, ... је наводно наставила да сарађује са" Из исказа тужиле утврђено је да је поводом познанства са ..., кога је упознала јер је ..., била позвана на саслушање у полицијску станицу у својству грађанина. Истакла је да у телефону није поседовала никакве слике ... како се наводи у тексту, нити је ... и ..." јер није била нити део те екипе, нити део ... на било који начин. На полиграфском испитивању су јој постављена питања да ли је била у ... и да ли је у телефону поседовала слике, на која је негативно одговорила и успешно прошла полиграф. Због спорног текста доживела је да јој породица жртава на улици добацује "Убицо, убицо!", и тада је осећала као да јој је стављена мета на чело. Била је принуђена и да затвори ... јер је почела да губи муштерије, а неке жене су улазиле и говориле јој "Убицо!". Непријатност је доживела и током летовања у ..., када јој је на семафору пришло непознато лице које је прво плунуло, а затим јој се обратило речима "Курво ...". Негативне последице су јој се одразиле на здравствено стање а трпели су и чланови њене породице. Из Уверења МУП-а од 17.05.2021. године произлати да тужиле према подацима из казнене евиденције тог министарства није осуђивана.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право доносиоци ожалбену пресуду, за коју је дао јасне и довољне разлоге, које прихвата и овај суд, као другостепени. Наиме, у самом тексту износе се одређене констатације - тврдње, које су, по оцени првостепеног суда, такве да код просечног читаоца не могу, а да не изазову крајње негативну оцену онога на кога се односе, а које с обзиром на чињенице које је у овом поступку било могуће утврдити, представљају нетачну информацију па самим тим и недопуштену. Наиме, у конкретном случају се већ у наслову износи као несумњива, апсолутно проверена чињеница да су у телефонима тужиле, ... и ..., ..., пронађени ..., док се у надслову наводи да је полиција управо код њих пронашла ... У оквиру текста наводи се још и да су исте девојке ..., да су биле чести ..., да су код једне од њих нађени ..., да се девојка терети и да је ..., да девојкама импонује да се друже са жестоким момцима, да су добијале ... због чега су оне радиле свашта за њега, да се сумња да су ..., али и..., да су ... да дођу у ..., као и да су од истих ... извличиле битне информације. На овај начин тужиле је јавности представљена као особа која је повезана са тешким злочинима и управо се оваквим сензационалистичким насловом, који ће доспети до знатно ширег круга људи од самог текста, несумњиво и сензационалистички повређују част и углед тужиле. Оваквим начином извештавања тужиле се суштински означава као саучесник лица у вези којих

се у тренутку објављивања спорних текстова спроводила истрага у оквиру борбе против организованог криминала, а чиме је тужили по оцени првостепеног суда повређена и претпоставка невиности, јер је без спровођења кривичног поступка и осуђујуће пресуде означена као саучесник у извршењу тешких кривичних дела. Имајући у виду наведено, првостепени суд је оценио да тужила има право на накнаду нематеријалне штете због повреде части и угледа и права на претпоставку невиности, због чега је обавезао тужене да јој ту штету солидарно надокнаде.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које се ни жалбеним наводима тужених не доводи у сумњу, правилно је поступио првостепени суд када је закључио да је основан тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете због повреде части и угледа тужиле услед објављивања неистинитих информација у предметном тексту, стављених у контекст којим се личност тужиле омаловажава имајући у виду како наслов тако и контекст и конотацију текста с обзиром на то да је тужила доказала да се догодила повреда његове личности која јој је проузроковала штету. Одлучујући о висини накнаде нематеријалне штете за овај вид штете која тужили припада, исту је првостепени суд правилно одмерио у износу од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења, до исплате. Из наведених разлога, жалба тужених је одбијена, а побијана пресуда потврђена у ставу првом изреке.

Неосновани су жалбени наводи којима се указује да су у спорном тексту само пренете информације које су биле објављене у другим медијима, у ком случају је јасна интенција законодавца да не постоји одговорност код преношења информација, што произлази из одредбе члана 9. ЗЈИМ (“Службени гласник РС”, бр. 83/2014, 58/2015, 12/2016). Аутентичност преношења недопуштене информације сама по себи не чини објављивање информације допуштеном, те чињеница да је нека недопуштена информација у оптицају, не оправдава сама по себи њено објављивање, јер преношење туђе недопуштене информације у таквом случају исто је што и изношење сопствене недопуштене информације. Услов за допуштено објављивање јесте да је пре објављивања информација, па и када се преузима из другог медија, иста проверена са дужном пажњом, како то налаже одредба члана 9. ЗЈИМ, будући да интерес јавности да сазна неистиниту информацију не постоји. У дужност новинарске пажње спада и обраћање ономе на кога се информација односи, како би се пре објављивања чуло шта субјект информације о томе има да каже, јер ако се то не учини, остаје ускраћено да се чује и друга страна, а такав пропуст не иде у прилог утврђивања истине. Следом наведеног, преношење туђе недопуштене информације не чини само по себи то преношење допуштеним, већ то значи да се у таквој ситуацији преношење туђе недопуштене информације изједначава са објављивањем сопствене информације. Обавеза провере истинитости није искључена када се информација преноси из другог медија и за искључење одговорности није довољно само верно (аутентично) преношење информације. Чињеница да су информације пренете из другог медија не може ослободити тужене одговорности, а објављивањем спорног текста усмереног на вест, пренета је информација увредљивог садржаја, чији интерес за објављивање не претеже над интересом заштите достојанства личности тужиле. Самим тим стекли су се услови да тужени надокнаде тужили нематеријалну штету због повреде угледа и части.

Следом наведеног, неосновано је указивање жалбом да су тужени спорним текст

читаоцима јасно ставили до знања да се ради о постојању сумње у спорни догађај и да полиција испитује шта се десило, те да су тужени користили речи “наводно”, “сумња се да...” и “претпоставља се да...”, а што је прихватљив и дозвољен вид извештавања. Наиме, у конкретном случају, супротно жалбеним наводима, јавности је, односно просечном читаоцу саопштено на један посредан начин, али не довољно јасно, да је тужила била повезана и део криминалног клана који је познат јавности, а о коме се у оквиру борбе против организованог криминала спроводила истрага за извршење тешких кривичних дела (у телефону ... и ..., овде тужиле, пронађене су ..., да су девојке ..., биле чести гости ..., код једне од њих нађени ..., да се девојка терети и да је ..., да им импонује да се друже са жестокиим момцима, да су ... због чега су оне радиле свашта за њега, да су ..., да су ..., као и да су од истих... битне информације), а што није било истина, због чега форма и начин изношења ових информација, уз употребљене изразе није од суштинског значаја код тежине изнетих тврдњи у наведеним информацијама. Како информације објављене у тексту тужилу означавају као лице које је повезано са тешким злочинима, то произлази да исти тужилу приказују у лажном светлу, приписујући јој друштвено неприхватљиве особине, као неког ко је склон противзаконитом поступању, односно помагању лица за која се основано сумња да су извршиоци тешких кривичних дела.

Супротно жалбеним наводима, код несумњиве чињенице да оправдани интерес јавности за све радње надлежних органа у оквиру борбе против организованог криминала, и с тим у вези и учиниоце тешких кривичних дела, од одлучне је важности да објављене информације о томе буду веродостојне и потпуне, што захтева њихову проверу са пажњом примереним околностима, коју тужени нису исказали у конкретном случају. Наиме, по налажењу другостепеног суда, интерес јавности да буде обавештена о догађају и околностима због кога је објављен спорни текст могао се задовољити без сензационалистичког наслова и описа односа тужиле и... и без употребе непримирених речи, већ на примеренији начин. Како је садржином спорног текста, тужила стављена у негативну конотацију, то није постојао оправдани интерес јавности. Приликом извештавања тужени нису поступали у складу са својим дужностима и ограничењима, јер анализирајући појединачне наводе из објављеног текста, тужени су изнели одређене констатације-тврдње којима су доведене у сумњу моралне вредности тужиле, а за које наводе тужени нису пружили материјалне доказе подобне за њихово утврђење. Стога је и по налажењу овог суда, првостепени суд правилно закључио да су објављене информације о тужилу у спорним текстовима неистините и подобне да повреде њену част и углед.

Нису основани ни наводи жалбе да је нејасно на који начин је првостепени суд утврдио да је тужила трпела душевне болове услед објаве спорног текста. Ово због тога што је првостепени суд на рочишту одржаном дана 25.4.2023. године саслушао тужилу у својству парничне странке и у целости прихватио њен исказ, те је на такав начин несумњиво утврдио да се објављени текст негативно одразио на њен приватан и пословни живот и да јачина и трајање тако насталих душевних болова оправдавају обештећење тужиле. Наиме, због објављених текстова тужила је доживела бројне непријатности у свом приватном и пословном окружењу, непозната лица су јој добацивала “Убицо!” и “... курво”, осећала је страх за своју безбедност јер јој је објављеним информација стављена мета на чело. Због објављивања текста негативне последице трпели су и чланови њене породице. Такође, све наведено се одразило на

њено здравствено стање. Како се тужила приликом саслушања у својству парничне странке јасно и детаљно изјаснила о свим објављеним информацијама којима су јој повређени част и углед, као и свим последицама које је трепела она и чланови њене породице, нису основани ни жалбени наводи којима се указује да тужила није знала наводе из спорног текста, већ је тужила све медије у којима се помињала, те да ни сама не зна којим текстом су јој заправо повређени част и углед. С тим у вези, без утицаја је на другачују одлуку суда жалбени навод да је у периоду између спорног текста и обраћања тужиле лекару објављено више текстова у више различитих медија, будући да лице, чија су права повређена објављивањем текстова који садржи информације које су лезионо подобне да повреду његова заштићена права, може тужбом потраживати накнаду нематеријалне штете за сваки објављени текст.

Другостепени суд је приликом одлучивања ценио и жалбене наводе којима се оспорава решење првостепеног суда донето на рочишту за главну расправу од 25.4.2023. године, којим је одбијен предлог тужених да се донесе решење да се тужба сматра повученом из разлога што је на претходно рочиште заказано за 17.11.2022. године приступио Младен Митровић, адвокатски приправник пуномоћника тужиле, а који се тада, по сопственој изјави налазио у евиденцији за упис у Адвокатску комору у Београду од 31.10.2022. године, али је оценио побијано решење првостепеног суда законито и правилно будући да је Младен Митровић као адвокатски приправник, наведен у пуномоћју адвоката Марка. П. Поповића, кога је тужила овластила за заступање у овом спору, а које је здружено списима предмета, те је исти био овлашћен да предузима радње у поступку у име и за рачун тужиле, те је без утицаја чињеница да ли је у био уписан у именик адвоката.

Међутим, приликом одлучивања о делу тужбеног захтева којим је тужила тражила накнаду нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде права на претпоставку невиности услед објављивања спорног текста, првостепени суд је погрешно применио материјално право када је закључио да је тужиле објављеним информацијама у спорном тексту, поред части и угледа, повређена и претпоставка невиности, и с тим у вези ставом трећим изреке досудио јој накнаду и по том основу, а на шта тужени основано указују жалбом. Наиме, претпоставка невиности је начело кривичног поступка које штити окривљеног док поступак траје. Та претпоставка се, осим у чињеници да осумњичени није дужан доказивати своју невиност (терет доказивања да је крив је на тужиоцу), огледа се у томе да се свако сматра невиним, док се правноснажном пресудом не докаже његова кривица. Овакво значење претпоставке невиности садржано је у забрани која проистиче из одредбе члана 73. ЗЈИМ, према којој је претпоставка невиности повређена, када објављена информација одражава мишљење да је неко лице криво, пре него што се његова кривица докаже правноснажном пресудом. Да претпоставка невиности, самим тим и њена повреда подразумева вођење кривичног поступка у моменту објављивања информације произлази из чињенице да је забрана објављивања информације којом се крши та претпоставка у смислу правила о јавном информисању установљена не само у циљу заштите људског достојанства, већ и независности, угледа и непристрасности суда или другог надлежног органа. Следом наведеног, како се у конкретном случају у тренутку објављивања спорног текста, спроводила истрага за извршење тешких кривичних дела у оквиру борбе против организованог криминала, а без да је против тужиле покренут кривични поступак и донета осуђујућа пресуда (била привођена у

својству грађанина како произлази из њеног исказа, нити тужбом трвди да је спорни текст објављен у току кривичног поступка), није могло ни доћи до повреде права на претпоставку невиности тужиље, из ког разлога је побијана пресуда у ставу трећем изреке морала бити преиначена одбијањем тужбеног захтева тужиље за накнаду нематеријалне штете због повреде права на претпоставку невиности као неоснован.

Учињено преиначење пресуде утицало је и на одлуку о трошковима спора садржану у ставу седмом изреке побијане пресуде, па су тужиљи која је у спору делимично успела, а трошкове првостепеног поступка тражила и определила, применом члана 153. став 2. и 154. ЗПП досуђени трошкови парничног поступка према износу са којим је у спору успела по Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи, и то: на име ангажовања пуномоћника из реда адвоката, за састав тужбе износ од 13.500,00 динара, заступања на четири одржана рочишта у износу од по 18.000,00 динара, приступа на два неодржана рочишта у износу од по 11.250,00 динара, те на име такси на тужбу и одлуку износ од по 3.900,00 динара, односно укупан износ од 115.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате, због чега је решење садржано у ставу седмом изреке побијане пресуде преиначено обавезивањем тужених да тужиљи на име трошкова поступка солидарно исплате износ од 115.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности па до исплате, у вези са чл. 277. ЗОО.

Без утицаја на другачију одлуку суда су и жалбени наводи тужених да је тужиља делимично успела у спору, односно незнатно, те да јој је суд досудио само седмину траженог износа, због чега је суд требао да одреди да свака страна сноси своје трошкове или да тужиљи досуди трошкове сразмерно у успеху. Наиме, парничној страници у случају успеха у спору припадају трошкови који су били нужни и неопходни за његово вођење. Када се ради о парницама за накнаду нематеријалне штете тај се успех странке у спору оцењује према висини досуђеног новчаног износа, с обзиром на то да је то околност која зависи од слободног судијског уверења, па висина потраживања и није позната странци све до окончања поступка. Све наведено не мења чињеницу да је ради доношења судске одлуке и у коначном, ради остварења својег права странка била принуђена да води парнични поступак. Из наведеног проистиче закључак да правилна примена одредбе члана 153. став 2. ЗПП подразумева да је парничној странци потребно признати све трошкове који су били нужни и неопходни за вођење парничног поступка али када се ради о адвокатским трошковима њихову висину ваља определити према тарифном разделу који одговара успеху странке у спору.

Приликом одлучивања о основаности жалби, односно законитости и правилности првостепене пресуде, Апелациони суд у Београду је ценио и остале наводе које су тужени истицали у жалби, али како не могу довести до другачије одлуке није их посебно образлагао сагласно члану 396. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 390. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке, док је одлука као у ставу другом донета применом одредбе члана 394. тачка 4. ЗПП, а применом одредби чланова 165. став 2. и 401. тачка 3. истог закона одлучено је као у ставу трећем изреке.

Како су тужени трошкове другостепеног поступка тражили, при чему у жалби

нису определили врсту и износ трошкова у смислу одредбе члана 163. став 2. ЗПП, одбијен је њихов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка у складу са чланом 165. став 1. истог закона, одлуком садржаном у четвртом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић